

DEL PASSAT**L'INFERN DE PEDRA**

IV

*(Continuació)***LA TRAGÈDIA DEL FANG**

Aquella baixada que ja feia estones anava seguint era cada vegada més pronunciada. De diferents maneres inicio la retirada en amunt, sense lograr gran cosa, mentre que amb un petit fals moviment, em sento més i més atret per la fondària, i és que sense donar-me compte, inconscientment, m'he posat damunt d'una gleva de fang, que amb el meu pes rellisca dintre la canonada, emportant-se'm gorja endins. Després d'aquesta baixada, podria venir una caiguda en mig dels espais possiblement immensos en aquestes tenebres. Mans, espatlles, genolls i peus, tot em serveix per a clavar-me ací dins; procuro iniciar un moviment de rotació, sobre mi mateix, com si fos una barrina per a pujar, més les forces em fallen. sento per tot jo un vèrtig dels abims, la gleva de fang que em sosté emprén vertiginosa carrera sense fre, acoto el cap instintivament, amparant el crani amb les mans, en forma de proa de vaixell, redueixo el meu volum en el possible, baixo el cap quasi verticalment, topant, de cop, en un fons impenetrable!... El bloc de fang s'agombola pels costats i sobre meu, tapant-me el nas i els ulls, que de res em serveixen ja. Perdo la noció de tot, ara soc jo que desitjo continuar avall, i, en un esforç desesperat, suprem, trobo que aquesta canonada es plega quasi en un angle recta, darrera la meua espatlla, impossible de seguir, sense donar mitja volta; m'ofego, ja fora de mi, faig un darrer esforç per a regirar-me, el que logro al fi; ímpel lit pèl pes del fang, procuro passar com puc aquesta corva, el que logro sols fins a la cintura, el fang m'ha invadit per tots costats. Per a poguer passar les cames, dec haver de donar ara, altra mitja volta al revés de la primera, el que no sé com puc mourem per fer-ho, lograt això, de cara al fang i empès per el mateix, seguixo un troç

JHON

(Continuarà)